

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (thans: de minister voor Immigratie,
Integratie en Asiel),
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 26 april 2011 in zaak
nrs. 11/11346 en 11/11347 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 1 april 2011 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 april 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 mei 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In de enige grief klaagt de minister, samengevat weergegeven, dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat artikel 20, eerste lid, aanhef en onder e, van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening) zo dient te worden gelezen dat de overdrachtstermijn slechts dan wordt opgeschort als een voorziening is getroffen door een gerecht of bevoegde instantie, indien nationale wetgeving in een zodanige voorziening van een gerecht of instantie voorziet. Daartoe betoogt hij dat onder het in voormelde bepaling genoemde "gerecht" ook internationale rechtsprekende instanties moeten worden verstaan die de feitelijke overdracht kunnen verbieden. Dit omdat bij een andere lezing een als tijdelijk bedoelde maatregel van de president van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) de werking van de verordening zou doorkruisen, aldus de minister. Hij verwijst naar de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 22 december 2010 in zaak nr. 10/19763 (LJN BO9889) waarin is overwogen dat de zinsnede "indien de nationale wetgeving daarin voorziet" enkel betrekking heeft op "de bevoegde instantie" en niet op "het gerecht". Voorts betoogt hij dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat in nationale wetgeving geen bepaling is aan te wijzen die inhoudt dat een getroffen interim measure de in artikel 20, eerste lid, aanhef en onder e, bedoelde opschortende werking toekomt. De minister verwijst naar de in de uitspraak van 25 mei 2004 in zaak nr. 200400863/1 (www.raadvanstate.nl) door de Afdeling gegeven uitleg aan artikel 8, aanhef

en onder h, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), waaruit volgt dat een interim measure doorwerkt in de nationale rechtsorde.

2.2.1. Ingevolge artikel 20, eerste lid, aanhef en onder d, van de verordening gebeurt de overdracht van de asielzoeker overeenkomstig de nationale wetgeving van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek om overname door een andere lidstaat of de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft.

Ingevolge het eerste lid, aanhef en onder e, voor zover hier van belang, kan tegen de beslissing van de verzoekende lidstaat betreffende de terugname door de verantwoordelijke lidstaat beroep of bezwaar worden aangetekend. Dit heeft geen opschortende werking voor de overdracht, tenzij het gerecht of de bevoegde instantie, indien de nationale wetgeving daarin voorziet, naar gelang van het geval een andersluidende beslissing neemt.

Ingevolge het tweede lid berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden. Indien de overdracht of de behandeling van het asielverzoek wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt.

Ingevolge artikel 9, eerste lid, van Verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003, houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening nr. 343/2003 (hierna: de uitvoeringsverordening), voor zover thans van belang, wordt de verantwoordelijke lidstaat onverwijld in kennis gesteld van elk uitstel van de overdracht als gevolg van feitelijke omstandigheden zoals het feit dat de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken.

Ingevolge het tweede lid stelt de lidstaat die niet tot overdracht kan overgaan binnen de normale termijn van zes maanden, de verantwoordelijke lidstaat daarvan vóór het verstrijken van deze termijn in kennis.

2.2.2. Aan zijn aanvraag van 28 maart 2011 heeft de vreemdeling, voor zover hier van belang, ten grondslag gelegd dat de uit artikel 20, eerste lid, aanhef en onder d, van de verordening voortvloeiende overdrachtstermijn is verstreken en dat Italië om die reden niet meer verantwoordelijk is voor zijn asielverzoek.

2.2.3. De minister heeft de autoriteiten van Italië op 8 juli 2009 verzocht de vreemdeling terug te nemen op de voet van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de verordening. Italië heeft niet tijdig gereageerd op het terugnameverzoek, waarmee Italië wordt geacht in te stemmen met de terugname van de vreemdeling, waardoor sinds 23 juli 2009 de verantwoordelijkheid van Italië vaststaat. Vaststaat dat Nederland bij brieven van 11 januari 2010 en 19 januari 2010, derhalve binnen zes maanden na de aanvaarding van het verzoek, de Italiaanse autoriteiten heeft meegedeeld dat de overdracht geen doorgang kan vinden, omdat gebleken is dat de

vreemdeling met onbekende bestemming is vertrokken. Voorts is meegedeeld dat Italië zo spoedig mogelijk zal worden geïnformeerd omtrent een nieuwe overdracht. Daarmee is voldaan aan het bepaalde in artikel 9, tweede lid, van de uitvoeringsverordening en is de overdrachtstermijn als bedoeld in artikel 20, tweede lid, van de verordening verlengd tot 18 maanden na de claimaanvaarding, derhalve tot 23 januari 2011.

Op 10 februari 2010 heeft de president van het EHRM ten aanzien van de vreemdeling een interim measure getroffen, waarbij hij heeft bepaald dat de minister de vreemdeling niet uit Nederland mag verwijderen tot op de bij het EHRM ingediende klacht van de vreemdeling is beslist.

2.2.4. Uit de tekst van artikel 20, eerste lid, aanhef en onder e, van de verordening kan worden afgeleid dat nationale wetgeving erin moet voorzien dat een gerecht of bevoegde instantie een beslissing neemt. Daarbij wordt in de tekst geen onderscheid gemaakt tussen een beslissing van een gerecht of een beslissing van een bevoegde instantie. De zinsnede "indien nationale wetgeving daarin voorziet" heeft betrekking op beide mogelijkheden. Hiervoor wordt mede bevestiging gevonden in de Engelse, Franse onderscheidenlijk Duitse versie van voormelde bepaling:

"Appeal or review concerning this decision shall not suspend the implementation of the transfer except when the courts or competent bodies so decide in a case-by-case basis if the national legislation allows for this."

"Ce recours ou cette révision n'a pas d'effet suspensif sur l'exécution du transfert, sauf lorsque les tribunaux ou les instances compétentes le décident, au cas pas cas, si la législation nationale le permet."

"Ein gegen diese Entscheidung eingelegter Rechtsbehelf hat keine aufschiebende Wirkung für die Durchführung der Überstellung, es sei denn, die Gerichte oder zuständigen Stellen entscheiden im Einzelfall nach Maßgabe ihres innerstaatlichen Rechts anders, wenn er nach ihrem innerstaatlichen Recht zulässig ist."

Artikel 20, eerste lid, aanhef en onder e, van de verordening dient derhalve zo te worden gelezen dat nationale wetgeving erin moet voorzien dat een beslissing van een gerecht of bevoegde instantie opschortende werking heeft. De voorzieningenrechter heeft terecht aldus overwogen.

2.2.5. In de nationale wetgeving is geen uitdrukkelijke bepaling opgenomen waaruit volgt dat een ten aanzien van een vreemdeling getroffen interim measure de overdrachtstermijn opschort. Uit de in 2.2. vermelde uitspraak van de Afdeling van 25 mei 2004 volgt dat een vreemdeling ten aanzien van wie door de president van het EHRM een interim measure is getroffen, op grond van artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000 rechtmatig verblijf heeft in Nederland. De Afdeling heeft in die uitspraak overwogen dat zij de minister niet volgt in zijn betoog dat voormeld artikel enkel betrekking heeft op nationale rechterlijke beslissingen. Dat betoog vindt geen steun in de wetsgeschiedenis.

Zoals verder volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 11 november 2011 in zaak nr. 201007173/1/V4 (www.raadvanstate.nl)

dient een interim measure te worden aangemerkt als een feitelijke belemmering, die alleen ziet op het vooralsnog uitstellen van de overdracht aan Italië. Dit betekent dat een ten aanzien van een vreemdeling door de president van het EHRM getroffen interim measure doorwerkt in de nationale rechtsorde. Nu dit op grond van het nationale recht betekent dat een vreemdeling rechtmatig verblijf heeft en derhalve niet kan worden verwijderd, moet de nationale wetgeving geacht worden te voorzien in de mogelijkheid dat een interim measure opschortende werking heeft.

Dit betekent dat de in artikel 20, tweede lid, van de verordening genoemde termijn van 18 maanden waarbinnen de vreemdeling moet worden overgedragen aan Italië, geacht wordt te zijn opgeschort totdat het EHRM op de klacht van de vreemdeling beslist, de vreemdeling zijn klacht intrekt, dan wel de president van het EHRM de ten aanzien van de vreemdeling getroffen interim measure opheft.

2.2.6. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1; www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1; www.raadvanstate.nl). Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst.

2.2.7. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

2.2.8. De vreemdeling heeft eerder, op 11 april 2009, een aanvraag ingediend om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen. Bij besluit van 13 augustus 2009 heeft de minister deze aanvraag afgewezen, omdat volgens hem Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van dat asielverzoek. De vreemdeling heeft op 28 maart 2011 een opvolgende aanvraag ingediend. Nu de minister zich in het besluit van 1 april 2011 op het standpunt heeft gesteld dat Italië nog steeds verantwoordelijk is voor het asielverzoek, is sprake van een besluit van

gelijke strekking als dat van 13 augustus 2009, zodat op het tegen dat besluit ingestelde beroep voormeld beoordelingskader van toepassing is.

2.2.9. Omdat de in artikel 20, tweede lid, van de verordening neergelegde overdrachtstermijn door de door de president van het EHRM ten aanzien van de vreemdeling getroffen interim measure met ingang van 10 februari 2010 is opgeschort, deze termijn nog niet is verstreken en daaruit volgt dat Italië nog immer verantwoordelijk is voor het asielverzoek van de vreemdeling, is in zoverre geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing van het besluit rechtvaardigen. De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling als volgt.

2.4. De vreemdeling heeft aan zijn opvolgende aanvraag, onder verwijzing naar het rapport "Factual Reception Conditions For Refugees in Italy and Returns Under Regulation 343/2003/EC" van Save the Children van januari 2011 en het rapport "Zur situation von Flüchtlingen in Italien" van Pro Asyl van maart 2011, ten grondslag gelegd dat hij na overdracht naar Italië in dat land een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) strijdige behandeling. Daarbij heeft hij verwezen naar het arrest van 21 januari 2011 van het EHRM in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland, zaak nr. 30696/09, JV 2011/68.

2.4.1. Bij uitspraak van 14 juli 2011 in zaak nr. 201009278/1/V3 (www.raadvanstate.nl), heeft de Afdeling, samengevat weergegeven, overwogen dat de in die zaak overgelegde algemene stukken geen concrete aanknopingspunten bevatten voor het oordeel dat Italië asielzoekers die in het kader van de verordening zijn of zullen worden overgedragen, in strijd met zijn non-refoulementverplichtingen verwijdt. Verder is overwogen dat de Afdeling geen grond ziet voor het oordeel dat door de overdracht aan Italië een situatie zal ontstaan die strijdig is met artikel 3, dan wel 13 van het EVRM.

2.4.2. In de onderhavige zaak heeft de vreemdeling zich weliswaar in de besluitvormingsfase op documenten beroepen die dateren van ná het eerdere afwijzende besluit van 13 augustus 2009, maar van deze documenten, die zijn betrokken bij de voormelde uitspraak van 14 juli 2011, kan, gelet op hetgeen in die uitspraak is overwogen, op voorhand worden gezegd dat deze geen afbreuk doen aan dat besluit en de overwegingen waarop dat rust.

Voormelde documenten kunnen in deze zaak derhalve niet worden aangemerkt als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen. Evenmin doet zich een relevante wijziging van het recht voor en is niet aangetoond dat sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden, als bedoeld in rechtsoverweging 45 van het arrest van het EHRM van 19 februari 1998 in zaak nr. 145/1996/764/965, Bahaddar tegen Nederland (JV 1998/45), zodat er voor rechterlijke toetsing van het besluit van 1 april 2011 geen plaats is.

- 2.5. Het beroep is ongegrond.
- 2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 26 april 2011 in zaak nr. 11/11346;
- III. verklaart het door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond;

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.K. van Leening, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

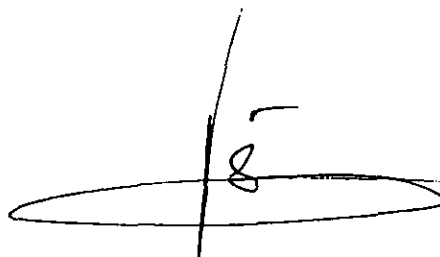
w.g. Van Leening
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 februari 2012

307-643.

Verzonden: 22 februari 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Voorzieningenrechter

Reg.nrs.: AWB 11/11346 en AWB 11/11347

IND lokale:	Zwolle	
Dossiernr:	0900-11-1010	
ULAD ontvangst datum:		
Briefnr:		
IND ontvangst datum:	27 APR 2011	
Registratie in INDIS	naam mdr: datum:	unit:
Invoer- controle	naam mdr: datum:	unit:

Uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening, tevens uitspraak in de hoofdzaak, in het geding tussen:

geboren op
van Somalische nationaliteit,
V-nummer:
verzoeker/eiser (hierna: eiser),
gemachtigde: mr. M. Pals, advocaat te Arnhem,

en

de Minister voor Immigratie en Asiel
verweerder,
gemachtigde: mr. C. Bijsterbosch, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Op 21 maart 2011 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 1 april 2011 (hierna: het bestreden besluit) heeft verweerder in het aanmeldcentrum de aanvraag met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) afgewezen.

Bij brief van 1 april 2011 is daartegen beroep ingesteld. Eiser mag de behandeling daarvan niet in Nederland afwachten. Bij verzoek van 1 april 2011 is verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot op het beroep is beslist.

Het verzoek is ter zitting van 19 april 2011 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1 Indien de voorzieningenrechter na de behandeling ter zitting van een verzoek om een voorlopige voorziening van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, kan hij, ingevolge artikel 8:86 van de Awb, onmiddellijk

Reg.nr.: AWB 11/11346 en AWB 11/11347

2

uitspraak doen in de bij de rechtbank aanhangige hoofdzaak. Van deze bevoegdheid wordt in dit geval gebruik gemaakt.

2.2. Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Vo 343/2003).

2.3 De voorzieningenrechter stelt vast dat eiser reeds op 11 april 2009 een aanvraag heeft ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Deze aanvraag is bij besluit van 13 augustus 2009 door verweerder afgewezen omdat Italië volgens verweerder verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van eiser. Dit besluit is door de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) van 9 maart 2010 (zaak nr. 201000727/1, www.raadvanstate.nl) in rechte onaanastbaar geworden.

2.4 De voorzieningenrechter ziet zich gesteld voor de vraag of sprake is van een herhaalde aanvraag in de zin van artikel 4:6, eerste lid, van de Awb.

2.5 Ingevolge artikel 4:6, eerste lid, van de Awb is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan. Ingevolge het tweede lid, voor zover thans van belang, kan het bestuursorgaan, wanneer geen nieuw gebleken feiten en veranderde omstandigheden worden vermeld, de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking.

2.6 Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling, de voorzieningenrechter verwijst naar onder meer een uitspraak van 6 maart 2008 (zaak nr. 200706839/1, JV 2008/169), vloeit voort dat, indien na een eerdere afwijzende beslissing een materieel vergelijkbare beslissing wordt genomen, voorshands moet worden aangenomen dat het in die uitspraken uiteengezette beoordelingskader in de weg staat aan een rechterlijke toetsing van dat besluit, als ware het een eerste afwijzing. Slechts indien en voor zover door de vreemdeling in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus door hem aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht voordoet, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst. Dit is slechts anders, indien zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden voordoen als bedoeld in overweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 19 februari 1998 (zaak nr. 145/1996/764/965, JV 1998/45; Bahaddar tegen Nederland).

Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na de eerdere beslissing zijn voorgevallen of die niet vóór die beslissing konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid van de Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of

Reg.nr.: AWB 11/11346 en AWB 11/11347

3

omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve, gelet op laatstgenoemd artikel, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

2.7 Verweerder heeft de autoriteiten van Italië op 8 juli 2009 verzocht om eiser terug te nemen op de voet van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van Vo 343/2003. Italië heeft niet tijdig gereageerd op het terugnameverzoek. Op grond van artikel 20, eerste lid, aanhef en onder c, van Vo 343/2003 staat dit gelijk met aanvaarding van het terugnameverzoek.

Bij brieven van 11 januari 2010 en 19 januari 2010 heeft verweerder de Italiaanse autoriteiten bericht dat de overdracht van eiser niet kan plaatsvinden binnen de daartoe bepaalde termijn van zes maanden omdat eiser met onbekende bestemming is vertrokken. Eiser heeft zich op 28 januari 2010 weer gemeld.

Op 10 februari 2010 heeft het EHRM een interim measure toegewezen ten aanzien van eiser. Op grond daarvan wordt verweerder geacht eiser niet over te dragen aan Italië, lopende zijn procedures bij het EHRM.

2.8 Tussen partijen is in geschil of de termijn van 6 maanden om eiser over te dragen aan Italië ten tijde van het nemen van het bestreden besluit was verstreken. Voor zover partijen in dat verband van opvatting verschillen over de betekenis van het feit dat eiser in januari 2010 met onbekende bestemming was vertrokken, kan dit buiten bespreking blijven. Ook indien verweerder wordt gevolgd dat hij de overdrachtstermijn mocht verlengen tot een jaar, staat vast dat ten tijde van het nemen van het bestreden besluit die verlengde termijn was verstreken zonder dat eiser was overgedragen.

2.9 Verweerder heeft zich evenwel op het standpunt gesteld dat de toegewezen interim measure de overdrachtstermijn heeft opgeschort, zodat die termijn thans nog niet is verstreken. Hij heeft in dit verband verwezen naar een uitspraak van deze rechtbank van 22 december 2010 (AWB 10/19763, LJN: BO9889), waarin is overwogen:

"De rechtbank is ten slotte van oordeel dat voormelde interim measure de overdrachtstermijn van 6 maanden opschort, waarbij die interim measure een beslissing van een gerecht is in de zin van artikel 20, eerste lid, aanhef en onder e, van Vo 343/2003. Daarbij leest de rechtbank deze bepaling aldus dat de zinsnede "indien de nationale wetgeving daarin voorziet" betrekking heeft op "de bevoegde instantie" en niet op "het gerecht", dat eerder in die bepaling wordt vermeld, zodat uit deze bepaling niet volgt dat enkel uitspraken van nationale gerechten schorsende werking kunnen hebben."

Eiser heeft dit standpunt betwist onder verwijzing naar de noot van prof. mr. H. Baltjes bij de uitspraak van het EHRM van 3 juni 2010 (zaak nr. 30383/10, LJN: BN1392) en de uitspraken van deze rechtbank, nevenzittingsplaatsen 's-Hertogenbosch (3 december 2010, AWB 10/37367), Haarlem (27 januari 2011, AWB 10/24290, LJN: BP3495) en Zwolle (1 december 2010, AWB 10/12926, LJN: BO7139).

2.10 De voorzieningenrechter volgt het standpunt van verweerder niet. Ingevolge artikel 20, eerste lid, aanhef en onder e, van Vo 343/2003 stelt de verzoekende lidstaat de asielzoeker in kennis van de beslissing betreffende de terugname door de verantwoordelijke lidstaat. In de kennisgeving wordt vermeld op welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de

Reg.nr.: AWB 11/11346 en AWB 11/11347

4

asielzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in de lidstaat moet melden. Tegen deze beslissing kan beroep of bezwaar worden aangetekend. Dit heeft geen opschortende werking voor de overdracht, tenzij het gerecht of de bevoegde instantie, indien de nationale wetgeving daarin voorziet, naar gelang van het geval een andersluidende beslissing neemt, zo is in dat artikellid bepaald.

De voorzieningenrechter leest dit artikellid zo, dat de overdrachtstermijn slechts dan wordt opgeschort als een voorziening is getroffen door een gerecht of bevoegde instantie, indien nationale wetgeving in een zodanige voorziening van een gerecht of instantie voorziet. In de Nederlandse wetgeving is geen bepaling aan te wijzen die inhoudt dat aan een getroffen interim measure de hier bedoelde opschortende werking toekomt. De voorzieningenrechter wijst er daarbij op dat Vo 343/2003 zicht richt tot de lidstaten en niet tot de Raad van Europa (inclusief het EHRM).

De voorzieningenrechter wijst er voorts op dat eiser gedurende de geldigheid van de interim measure op de voet van artikel 8, onder h, van de Vw 2000 rechtmatig verblijf heeft. Dit volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 25 mei 2004 (zaak nr. 200400863/1, LJN: AP0475). Daarvan uitgaande verdraagt het standpunt van verweerder zich niet met hetgeen is overwogen in de preambule, onder 4, van Vo 343/2003 dat met name snel moet kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het toekennen van de vluchtelingenstatus te waarborgen en de doelstelling om asielverzoeken snel te behandelen niet te ondermijnen. Het standpunt van verweerder kan er immers toe leiden dat eerst na lange tijd een asielverzoek wordt behandeld in het daarvoor verantwoordelijke land.

Hieruit volgt dat de overdrachtstermijn van 6 maanden, die was aangevangen op 23 juli 2009, ten tijde van het nemen van het bestreden besluit was verlopen. Gelet op artikel 20, vierde lid, van Vo 343/2003 is Nederland daardoor verantwoordelijk geworden voor de behandeling van eisers asielverzoek. Verweerder heeft ten onrechte toepassing gegeven aan artikel 4:6, tweede lid, van de Awb. Het beroep slaagt in zoverre.

2.11 Het beroep is reeds hierom gegrond en het bestreden besluit komt reeds hierom voor vernietiging in aanmerking. De overige gronden behoeven geen bespreking meer. Verweerder zal worden opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

2.12 Nu verweerder opnieuw op de aanvraag van eiser dient te beslissen, bestaat, mede gelet op het bepaalde in artikel 3.1, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000, geen grond voor het treffen van een voorlopige voorziening.

2.13 Er bestaat aanleiding verweerder te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van zijn beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Met toepassing van het Besluit proceskosten bestuursrecht worden ter zake van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand 1 punt voor het indienen van het beroepschrift, 1 punt voor het indienen van het verzoekschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting toegekend, waarbij een wegingsfactor 1 wordt gehanteerd.

Reg.nr.: AWB 11/11346 en AWB 11/11347

5

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

ten aanzien van de hoofdzaak:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 437,00, te betalen aan eiser;

ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening:

- wijst het verzoek af;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 874,00, te betalen aan eiser.

Deze uitspraak is gedaan door mr. drs. J.H. van Breda. De beslissing is in tegenwoordigheid van de griffier in het openbaar uitgesproken op 26 april 2011.

Rechtsmiddel

Tegen de uitspraak in de hoofdzaak kan binnen één week na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op: 26 APR. 2011

Voor fotocopye conform het oorspronkelijke
De Griffier van de Arrondissementsrechtbank
te ZUTPHEN

Immigratie- en Naturalisatiedienst
Ministerie van Binnenlandse Zaken en
Koninkrijksrelaties

Postadres postbus 40052, 8004 DB ZWOLLE

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

03 MEI 11

201105103

V3

Onderdeel	Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	mr. R. Jonkman
Doorkiesnummer(s)	(038) 888 6509
Datum	3 mei 2011
Dossiernummer	0904-11-1010
Uw kenmerk	
Bijlage(n)	2
Onderwerp	Hoger beroep Minister voor Immigratie en Asiel/

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Zutphen van 26 april 2011, verzonden op 26 april 2011, met kenmerk AWB 11/11348.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

D.W. Stevens, senior procesvertegenwoordiger

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel
te 's-Gravenhage,
appellant
gemachtigde: mr. D.W. Stevens,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de voorzieningenrechter, zitting houdende te Zutphen
van 26 april 2011
met kenmerk AWB 11/11346

Inzake:
met IND-kenmerk 0904-11-1010
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mevr. mr. M. Pale
advocaat te (6802 DB) Arnhem, postbus 3068

Procesvertegenwoordiging Zwolle
postbus 40052, 8004 DB ZWOLLE
Contactpersoon:
mr. R. Jonkman
Tel. (038) 888 6508

1. Inleiding

De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Zutphen van 26 april 2011, verzonden op 26 april 2011, met kenmerk AWB 11/11346 (*productie 1*), in welke zaak de voorzieningenrechter het beroep tegen de beschikking van 1 april 2011 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Op 11 april 2009 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw) ingediend. Bij besluit van 13 augustus 2009 heeft de Staatssecretaris van Justitie, de rechtsvoorganger van de Minister, deze aanvraag afgewezen omdat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verweerder. Bij uitspraak van 15 januari 2010 heeft de voorzieningenrechter het daartegen door verweerder ingestelde beroep ongegrond verklaard.
- 2.2. Op 10 februari 2011 heeft de president van (de behandelende kamer van) het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) op grond van Rule 39, eerste lid van de Rules of Court bij wijze van interim measure bepaald dat verweerder niet aan Italië mag worden overgedragen gedurende de behandeling van de door verweerder bij het EHRM ingediende klacht.
- 2.3. Op 28 maart 2011 heeft verweerder opnieuw een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vw ingediend.
- 2.4. Bij besluit van 1 april 2011 heeft de Minister deze aanvraag afgewezen op grond van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht.
- 2.5. Bij thans bestreden uitspraak heeft de voorzieningenrechter het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Grief

- 3.1. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 2.10 op pagina 3, doorlopend op pagina 4, van de bestreden uitspraak:

"De voorzieningenrechter volgt het standpunt van verweerder niet. Ingevolge artikel 20, eerste lid, aanhef en onder e, van Vo 343/2003 stelt de verzoekende lidstaat de asielzoeker in kennis van de beslissing betreffende de terugname door de verantwoordelijke lidstaat. In de kennisgeving wordt vermeld op welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de asielzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in de lidstaat moet melden. Tegen deze beslissing kan beroep of bezwaar worden aangetekend. Dit heeft geen opschortende werking voor de overdracht, tenzij het gerecht of de bevoegde instantie, indien de nationale wetgeving daarin voorziet, naar gelang van het geval een andersluidende beslissing neemt, zo is in dat artikel lid bepaald. De voorzieningenrechter leest dit artikel lid zo, dat de overdrachtstermijn slechts dan wordt opgeschort als een voorziening is getroffen door een gerecht of bevoegde instantie, indien nationale wetgeving in een zodanige voorziening van een gerecht of instantie

voorziet. In de Nederlandse wetgeving is geen bepaling aan te wijzen die inhoudt dat aan een getroffen interim measure de hier bedoelde opschortende werking toekomt. De voorzieningenrechter wijst er daarbij op dat Vo 343/2003 zicht richt tot de lidstaten en niet tot de Raad van Europa (inclusief het EHRM).

De voorzieningenrechter wijst er voorts op dat elser gedurende de geldigheid van de interim measure op de voet van artikel 8, onder h, van de Vw 2000 rechtmatig verblijf heeft. Dit volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 25 mei 2004 (zaak nr. 200400863/1, LJN: AP0475). Daarvan uitgaande verdraagt het standpunt van verweerder zich niet met hetgeen is overwogen in de preambule, onder 4, van Vo 343/2003 dat met name snel moet kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, tenelnde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het toekennen van de vluchtelingenstatus te waarborgen en de doelstelling om asielverzoeken snel te behandelen niet te ondermijnen. Het standpunt van verweerder kan er immers toe leiden dat eerst na lange tijd een asielverzoek wordt behandeld in het daarvoor verantwoordelijke land.

Hieruit volgt dat de overdrachtstermijn van 6 maanden, die was aangevangen op 23 juli 2009, ten tijde van het nemen van het bestreden besluit was verlopen. Gelet op artikel 20, vierde lid, van Vo 343/2003 is Nederland daardoor verantwoordelijk geworden voor de behandeling van elser's asielverzoek. Verweerder heeft ten onrechte toepassing gegeven aan artikel 4:6, tweede lid, van de Awb. Het beroep slaagt in zoverre.

- 3.2. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de voorzieningenrechter berusten de rechtsoverwegingen 2.11 en 2.13 op pagina 4. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grief

- 4.1. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter dat artikel 20, eerste lid, aanhef en onder e, van Verordening 343/2003 (hierna: de Verordening) zo moet worden gelezen dat de overdrachtstermijn slechts dan wordt opgeschort als een voorziening is getroffen door een gerecht of bevoegde instantie, indien nationale wetgeving in een zodanige voorziening van een gerecht of instantie voorziet. Zoals de rechtbank 's-Gravenhage in de (in rechtsoverweging 2.9 aangehaalde) uitspraak van 22 december 2010 met kenmerk Awb 10/19763 terecht heeft overwogen dient artikel 20, eerste lid, aanhef en onder e, van de Verordening zo te worden gelezen dat "het gerecht" niet enkel dient te worden opgevat als "de nationale rechter", maar dient hieronder ook een internationale rechtsprekende instantie, welke de feitelijke overdracht kan verbieden, zoals (de president van) het EHRM te worden verstaan.

De Minister merkt op dat een andere uitleg van deze bepaling er toe zou leiden dat een als tijdelijk bedoelde maatregel van de president van het EHRM de werking van de Verordening doorkruist. Immers, in de uitvoeringspraktijk zou in dat geval een door de president van het EHRM getroffen interim measure steeds tot gevolg hebben dat de overdrachtstermijn zou verlopen en dat diensentgevolge de uiteindelijke verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van een vreemdeling zou overgaan op de andere lidstaat. Dat de Verordening zich richt tot de lidstaten en niet tot Raad van Europa maakt niet dat geaccepteerd dient te worden dat bij een tijdelijke bevrleziingsmaatregel van de president van het EHRM een definitieve verschuiving van de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag naar de andere lidstaat plaats heeft. Dit heeft de voorzieningenrechter miskend.

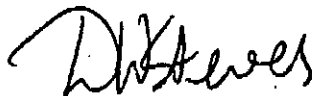
- 4.2. Daarbij wijst de Minister er op dat een door de president van het EHRM getroffen interim measure ook doorwerkt in de Nederlandse rechtsorde. Paragraaf C22/5.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc) kuidt, voor zover in dit kader van belang:

"(...) Indien het Europese Hof voor de Rechten van de Mens de Nederlandse staat op grond van Rule 39 verzoekt om de uitzetting van de klager uit Nederland op te schorten, is Nederland gehouden hieraan te voldoen. (...)"

- 4.3. Op grond van artikel 8, onder h, Vw heeft de vreemdeling die in afwachting is van de beslissing op een beroepschrift, terwijl op grond van een rechterlijke beslissing diens uitzetting achterwege dient te blijven totdat op het beroepschrift is beslist, rechtmatig verblijf. Met recht overweegt de voorzieningenrechter dat uit de uitspraak van uw Afdeling van 25 mei 2004 met kenmerk 200400863/1 volgt dat dit ook geldt voor de vreemdeling ten aanzien van wie een interim measure is getroffen, zolang deze maatregel geldt. Ook hieruit volgt dat een door de president van het EHRM getroffen interim measure doorwerkt in de Nederlandse rechtsorde. Ook om die reden dient artikel 20, eerste lid, aanhef en onder e, van de Verordening zo te worden gelezen dat "het gerecht" niet enkel dient te worden opgevat als "de nationale rechter".
- 4.4. Ten onrechte heeft de voorzieningenrechter voorts onjuiste betekenis toegekend aan hetgeen in de preambule van de Verordening onder (4) is opgenomen omtrent de doelstelling van de Verordening om asielverzoeken snel te behandelen. Dat verweerder in dit geval gebruikt heeft gemaakt van de hem geboden nationale en internationale rechtsmiddelen om zich te verzetten tegen overdracht maakt niet dat daarmee de verantwoordelijkheid voor de behandeling van zijn asielaanvraag dient over te gaan op de andere lidstaat. Ook dit heeft de voorzieningenrechter miskend.
5. Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 1 april 2011 ingestelde beroep.

Zwolle, 3 mei 2011

Gemachtigde,

D.W. Stevens, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
postbus 40052, 8004 DB ZWOLLE
telefoon (030) 888 6784
telefax 030 - 888 6557 / 6558